

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 236/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2014 prerokoval sťažnosť JUDr. Ingrid Gyökeresovej, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Slovenská kreditná banka, a. s. v konkurze, Boriny 1528/34, Dunajská Streda, zastúpenej obchodnou spoločnosťou PATENT IURIST s. r. o., Dostojevského rad 5, Bratislava, v menej ktorej koná advokát JUDr. Ing. Vladimír Neuschl, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručujúceho rovnosť pred zákonom a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 60/2012, 5 Obo 61/2012 z 19. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ingrid Gyökeresovej, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Slovenská kreditná banka, a. s. v konkurze, **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2013 doručená sťažnosť JUDr. Ingrid Gyökeresovej, správkyne konkurznej podstaty úpadcu Slovenská kreditná banka, a. s. v konkurze (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy zaručujúceho rovnosť pred zákonom a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 60/2012, 5 Obo 61/2012 z 19. septembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní súvisiacom s konkurzom obchodnej spoločnosti C. a. s. svojím rozsudkom č. k. 66 Cbi/148/2000-629 v spojení s opravným uznesením č. k. 66 Cbi/148/2000-650 z 28. júna 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) určil, že zmluva o sprostredkovaní č. 1/D/98 uzatvorená 8. januára 1998 medzi S. a. s., a C. a. s. (ďalej len „zmluva o sprostredkovaní“), je voči konkurzným veriteľom úpadcu žalobcu v 1. rade – správcu konkurznej podstaty JUDr. J. H. (ďalej len „žalobca v 1. rade“) právne neúčinná a že sťažovateľka je povinná vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu žalobcu v 1. rade peňažnú náhradu v sume 1 643 318,06 eur. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka v úvode sťažnosti podrobne rozoberá v danom prípade relevantné právne skutočnosti, najmä že spor o právnu neúčinnosť zmluvy o sprostredkovaní bol v dôsledku vstupu do konkurzu pôvodných účastníkov zmluvy vedený medzi správcami konkurzných podstát dotknutých obchodných spoločností. Sťažovateľka považuje tiež za právne významný okamih vyhlásenia konkurzu na majetok toho-ktorého úpadcu, ktorý má mať význam predovšetkým na posúdenie časovej pôsobnosti toho-ktorého znenia zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“, v citáciách ďalej „ZKV“) a intertemporalnosti jednotlivých zmien dotýkajúcich sa pre toto konanie rozhodujúcich ustanovení zákona o konkurze.

Podľa názoru sťažovateľky z celkového prístupu krajského súdu vyplýva, že vo veci bol z jeho strany aplikovaný § 15 ods. 5 zákona o konkurze v znení od 1. februára 1998, ako sa na neho mali odvolávať aj obidvaja žalobcovia. Z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zase sťažovateľke vyplynulo, že najvyšší súd rovnako ako krajský súd na posúdenie otázky odporovateľnosti zmluvy o sprostredkovaní aplikoval § 15 ods. 6 zákona o konkurze. Takúto aplikáciu práva však sťažovateľka vníma ako „*nesprávny postup obidvoch súdov, majúci za následok zmenšenie majetku sťažovateľa a tým aj jeho konkurzných veriteľov o 1.643.318,06 Eur, čím došlo k nezákonnému zásahu do sťažovateľovho základného ľudského práva podľa čl. 20 Ústavy SR spočívajúceho v práve vlastníť majetok a v práve na rovnakú ochranu vlastníckeho práva, ako aj v nedotknuteľnosti a neodňateľnosti vlastníckeho práva...*

Následok akceptácie regulácie vymedzenej objektívnym právom pre subjekty je aj určitá garancia, že pravidlá, ktoré boli nastavené a ktoré boli zo strany zainteresovaných subjektov akceptované v čase, kedy vstúpili do dotknutého vzťahu, a na základe ktorých nadobudli subjektívne práva a povinnosti, nebudú v budúcnosti zmenené spôsobom, majúcim za následok odňatie nimi už raz na základe akceptovaných pravidiel nadobudnutých práv.

Uvedený pohľad vo svojej podstate právna teória aj súdna prax označuje ako tzv. požiadavku právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok a ochranu už nadobudnutých práv. S uvedeným je nezanedbateľne a implicitne spojený aj zákaz spätného / retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov.“

Nadväzne sťažovateľka poukazuje na judikatúru ústavného súdu obsahujúcu právne názory zaoberajúce sa otázkou retroaktivity právnych noriem (PL. ÚS 36/95, PL. ÚS 38/99) a ďalej uvádza, že najvyšší súd mal nesprávne (ústavne neakceptovateľne) posudzovať odporovateľnosť právneho úkonu uzavretého 8. januára 1998 podľa § 15 ods. 6 zákona č. 12/1998 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „*novela zákona o konkurze*“), ktorý nadobudol účinnosť až 1. februára 1998, teda „*v čase, kedy došlo k uzatvoreniu zmluvy o sprostredkovaní, právny poriadok nesankcionoval prevzatie*

neprimeranej sankcie zo strany úpadcu jeden rok pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok neúčinnosťou tohto úkonu voči jeho následným veriteľom. Uvedený následok naplnenia presne špecifických zákonných podmienok, jednoducho povedané, v čase pred nadobudnutím platnosti a účinnosti novely ZKR z roku 1998 neexistoval a preto ho nebolo možné zo strany SKB, a. s. predpokladať. SKB, a. s. v danom prípade postupovala a konala v dôvere v platnú a účinnú právnu úpravu, ktorá neposudzovala ako odporovateľný právny úkon konanie, ktoré až následne bolo zaradené v rámci ZKV zákonom č. 12/1998 Z. z.

Preto ak zo strany konajúcich súdov došlo k aplikácii úplnej novej zákonnej úpravy na posúdenie právneho úkonu, ktorá nadobudla účinnosť až po realizácii a završení právneho úkonu, tak takýto prístup súdnych autorít mal za následok postup v rozpore so základnou ústavnou zásadou právnej istoty a zachovania už raz legálne nadobudnutých práv, v danom prípade vlastníckeho práva k finančným prostriedkom, a aplikáciu tzv. nepravej retroaktivity a to v rozpore aj so závermi vyslovenými Ústavným súdom SR už vo vyššie citovaných rozhodnutiach. Neústavnosť celého predmetného aplikačného postupu a tým aj právneho posúdenia veci podčiarkuje aj tá skutočnosť, že sa jednalo o aplikáciu úplne novej skutkovej podstaty, ktorá až do času nadobudnutia účinnosti novely ZKV z roku 1998 v právnom poriadku Slovenskej republiky nespôsobovala právne následky a nedotýkala sa účinnosti právnych úkonov.“

Sťažovateľka tvrdí, že konajúce súdy vôbec nemali pristúpiť k aplikácii ustanovení § 15 ods. 6 a § 70a ods. 3 zákona o konkurze v rozpore so závermi ústavného súdu v uvedených nálezochoch a takýmto postupom malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu celej právnej veci. Použitím nesprávnych ustanovení zákona tak došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka namieta, že zákon o konkurze v znení relevantnom pre konkurzné konanie vytvára ucelený obraz o druhu pohľadávok, ktoré sa v rámci neho uspokojujú, a nekonštituuje osobitnú kategóriu tzv. pohľadávok vzniknutých z titulu odporovateľnosti právneho úkonu. Uvedené ale neznamená, že by neexistoval zákonom regulovaný postup, ktorý by bolo možno aplikovať na pohľadávku vzniknutú z titulu odporovania právnemu úkonu. Ak bol žalobca v 1. rade presvedčený, že na základe

odporovateľného právneho úkonu došlo k ukráteniu jeho veriteľov, mal si túto pohľadávku prihlásiť do konkurzného konania spôsobom, ako to zákon o konkurze predpokladá. Poukazuje pritom na § 20 zákona o konkurze, ktorý má počítať aj s prípadom tzv. podmienenej pohľadávky. Podľa sťažovateľky názor o špecifickom postavení žalobcu v 1. rade voči ostatným veriteľom Slovenskej kreditnej banky, a. s. v konkurze, je neprípustný, pretože ostatní veritelia Slovenskej kreditnej banky, a. s., si svoje pohľadávky do konkurzu prihlásili napriek tomu, že proti nej viedli súdne alebo iné konania. Najvyšší súd však svojím výkladom „zásadne poprel účel a význam ust. § 20 ZKV, ktoré pre všetky nároky stanovuje povinnosť ich prihlásenia do konkurzu... inak ich nárok s poukazom na ust. § 13 ods. 2 ZKV nemôže byť predmetom uspokojenia v konkurze“. Od toho sťažovateľka odvíja porušenie „základného postulátu rovnosti subjektov v otázke ich práv... vymedzeného v čl. 12 Ústavy SR“ a zároveň aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka je presvedčená, že najvyšší súd „pri výklade zákonných ustanovení, na ktorých svoje rozhodnutie založil, sa odchyľil od znenia relevantných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov natolko, že ich svojím rozhodnutím negoval a zároveň aj poprel ich účel a význam. Zásadným cieľom konkurzu je pomerné (čo však nevyklučuje, aby boli všetci konkurzní veritelia uspokojení aj celkom) uspokojenie konkurzných veriteľov, ktorí si svoje nároky prihlásili v súlade so ZKV. Platná a účinná zákonná úprava relevantná pre konkurzné konanie vedené na majetok SKB, a. s. jednotne upravuje postup prihlasovania nárokov veriteľov, ktoré v čase vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka existovali. V okolnostiach prípadu žalobca 1) v čase vyhlásenia konkurzu na majetok sťažovateľa viedol voči sťažovateľovi na súde konanie o svojom nároku. Svoj nárok však neuplatnil na konkurznom súde sťažovateľa prihláškou do konkurzu, pričom tieto skutočnosti neboli v predmetnom konaní ani sporné.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo sťažovateľa na rovnosť pred zákonom podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy..., vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy... a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom

Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Obo/60/2012 a 5 Obo/61/2013 zo dňa 19. 09. 2013, porušené bolo.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... zo dňa 19. 9. 2013, sp. zn. 5 Obo/60/2012 a 5 Obo/61/2013 a vracia vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd... je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti nálezu na účet právnej zástupkyne sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu,

ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej a tiež prípad, keď v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

2.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a je ich potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To

všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie vecí (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra EŠLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorým bola zmluva o sprostredkovaní voči konkurzným veriteľom úpadcu žalobcu v 1. rade vyhlásená za neúčinnú. V relevantnej časti odôvodnenia najvyšší súd uviedol, že aj keď bol právny úkon „vykonaný 08. januára 1998, na posúdenie podmienok odporovateľnosti je potrebné v zmysle prechodného ustanovenia § 70a ods. 3 ZKV aplikovať ustanovenie § 15 ZKV v znení platnom od 01. februára 1998, podľa ktorého aj súd prvého stupňa postupoval a vec prejednal a rozhodol. Ustanovenie § 70a ods. 3 za bodkočiarkou, na ktoré poukazuje odvolateľ a to, že právne účinky úkonov, ktoré nastali skôr, zostávajú zachované, sa vzťahuje na úkony, vykonané podľa zákona o konkurze a vyrovnaní a sporný úkon nie je vykonaný podľa tohto zákona. Preto súd prvého stupňa vec rozhodol podľa relevantnej právnej normy.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v čl. II bode 3 zmluvy o sprostredkovaní z 08. januára 1998, č. 1/D/98 (ďalej len zmluva) sa C., a. s. zaviazala zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 13 % z celkového objemu požadovaných finančných prostriedkov, čo predstavovalo maximálne čiastku 2 600 000,- DEM. Pri kurze platnom k 08. aprílu 1998, ako je uvedené vo faktúre, ktorú vystavila Slovenská kreditná banka, a. s., 08. apríla 1998 pod č. 102/1998, zmluvná pokuta je 49 506 600,- Sk. Vyfakturovaná zmluvná pokuta bola už 30. apríla 1998 /čo je pred splatnosťou faktúry/ formou inkasa z účtu C., a. s. uhradená, je potrebné zdôrazniť, že prednostne pred ostatnými veriteľmi so splatnými pohľadávkami.

Súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie na otázku neprimeranosti sankcie. Jeho skutkové závery sú jasné a presvedčivé. Zistil, že k 31. decembru 1997 záväzky C., a. s. boli v sume 198 205 009,65 Sk, z čoho záväzky po lehote splatnosti boli v sume 160 513 337,42 Sk. Správca konkurznej podstaty úpadcu uviedol, že výška sumy, ktorú získal speňažením majetku je približne 12 000 000,- Sk a suma prihlásených pohľadávok do konkurzu je spolu 2 909 362 526,- Sk. Porovnaním uvedených súm odvolací súd tak, ako súd prvého stupňa jednoznačne dospel k záveru, že dohodnutá majetková sankcia bola neprimeraná hodnote jeho majetku a zaplatením zmluvnej pokuty sa výrazným spôsobom zmenšil majetok spoločnosti a tým aj možnosť uspokojenia konkurzných veriteľov.

Ďalej bolo preukázané, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 1998, sp. zn. 1 K 188/1998 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu C., a. s., z čoho je

zrejme, že právny úkon bol vykonaný v jednoročnej lehote od vyhlásenia konkurzu, čím bol splnený posledný predpoklad úspešne odporovať právny úkon podľa ustanovenia § 15 ods. 6 ZKV.

Je potrebné podotknúť, že v prípade odporovateľnosti podľa § 15 ods. 6 ZKV sa nevyžaduje preukazovať úmysel ukrátiť veriteľa a ani to, či druhý účastník mohol alebo nemohol tento úmysel úpadcu poznať. Odvolací súd sa preto vyhodnotením dokazovania, vykonaného súdom prvého stupňa v tomto smere, nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené boli preukázané všetky predpoklady úspešnej odporovateľnosti podľa ustanovenia § 15 ods. 6 ZKV, preto súd prvého rozhodol vecne správne, keď žalobe vyhovel.

Námietke odvolateľa, že pokiaľ žalobca potom, ako bol na majetok žalovanej spoločnosti vyhlásený konkurz, si podľa § 20 ZKV neprihlásil peňažnú pohľadávku 49 605 600,- Sk v konkurze vedenom na majetok Slovenská kreditná banka, a. s. a nestal sa konkurzným veriteľom, následkom čoho stratil aktívnu legitimáciu v tomto konaní, odvolací súd nevyhovel z nasledovných dôvodov. Predovšetkým je potrebné uviesť, že správne uvádza odvolateľ, že ustanovenie § 15 a § 16 nemá vyššiu právnu silu a prednosť pred ustanovením § 20 ZKV, pretože tieto ustanovenia sú rovnocenné a práva takto uplatnené taktiež. Ak by mal zákonodarca v úmysle, aby správca v prípade vyhlásenia konkurzu na žalovaného postupoval tak, ako uvádza žalovaný v odvolaní, bol by to upravené v ZKV. Keďže zákon o konkurze takéto ustanovenie neobsahuje, súd nebude skúmať splnenie predpokladov, podľa § 20 ZKV v konaní o odporovaní právnym úkonom podľa § 15 a 16 ZKV. Odvolací súd poznamenáva, že samotné ustanovenie § 16 ods. 4 ZKV upravuje právny dôsledok úspešnej odporovateľnosti, ktorým je neúčinnosť právneho úkonu a vrátenie toho, čo sa získalo, ak to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Iný, resp. ďalší postup v prípade odporovateľnosti právneho úkonu zákon neupravuje.

V konkurznom konaní sa môže odporovateľnosti právneho úkonu domáhať správca konkurznej podstaty alebo konkurzný veriteľ, vyplýva to z ustanovenia § 35 ods. 1 ZKV. Žalobca 1/ je správca konkurznej podstaty úpadcu C., a. s. a žalobca 2/ je konkurzný veriteľ v tomto konkurze so zistenou pohľadávkou. Je teda nepochybné, že obaja žalobcovia v čase podania žaloby boli a aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu zostali aktívne legitimovaní na podanie odporovacej žaloby, pretože naďalej mali v konkurze na majetok úpadcu C., a.

s. postavenie správcu konkurznej podstaty a postavenie konkurzného veriteľa. Ani vyhlásením konkurzu na majetok žalovanej spoločnosti ich postavenie v predmetnom konaní nezmenilo, zmena nastala len na žalovanej strane, kde namiesto spoločnosti sa stala účastníkom konania správkyňa konkurznej podstaty. Je nepochybné, že žalobcovia mali v úmysle domáhať sa neúčinnosti predmetného právneho úkonu a to mali možnosť v konkurze dosiahnuť len postupom podľa § 15 a 16 ZKV, pretože odporovací úkon stratí svoje účinky voči všetkým konkurzným veriteľom, teda nielen voči žalobcovi 2/ až na základe právoplatného rozhodnutia súdu.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že rozsudok je nepreskúmateľný vo vzťahu k žalobcovi 2/. Žalobca 2/ tak isto ako žalobca 1/ sa domáhal odporovateľnosti právneho úkonu rovnako ako žalobca 1/, pretože zákon o konkurze mu to umožňuje. Zo zákona sa účinky úspešnej žaloby vzťahujú na všetkých veriteľov, napokon vyplýva to aj z výroku napadnutého rozhodnutia.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku má náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., súd sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup bol dostatočne vysvetlený pokiaľ ide o zistené skutkové zistenia a prijaté právne závery.

Odvolací súd sa nestotožnil s odvolateľom aj pokiaľ ide o premlčanie žalobcom 2/ uplatneného vydania peňažitej náhrady. Právny predchodca žalobca 2/ podal odporováciu žalobu 08. marca 2000, teda v trojročnej premlčacej dobe. Podaním z 26. októbra 2007 žaloba 2/ len upresnil petit odporovacej žaloby v súlade s ustanovením § 16 ods. 4 ZKV.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil. “.

Podstatou sťažovateľkiných námietok je tvrdenie o nesprávnej aplikácii § 15 ods. 6 zákona o konkurze v spojení s § 70a ods. 3 zákona o konkurze najvyšším súdom v jej právnej veci, a to s poukazom na obsah nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/99 z 23. júna 1999, následkom čoho mala byť zmluva o sprostredkovaní určená voči konkurzným veriteľom obchodnej spoločnosti C. a. s. za neúčinnú. Sťažovateľka tiež tvrdí, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom poprel účel a význam § 20 zákona o konkurze, ktorý ustanovuje pre všetky pohľadávky povinnosť ich prihlásenia do konkurzu.

Ústavný súd v medziach svojej právomoci zverenej mu ústavou a vo svetle sťažovateľských námietok preskúmal porušenie označených základných práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a sústredil sa na otázku, či v danom prípade najvyšší súd použil relevantnú (aplikovateľnú) právnu normu a či účinky jeho rozhodnutia sú aj v okolnostiach prípadu z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné.

V súvislosti s predloženým prípadom považuje ústavný súd za potrebné pripomenúť, že jeho úlohou nie je pôsobiť ako tzv. štvrtá inštancia súdnictva a poskytovať ochranu pred skutkovými a/alebo právnymi omylmi všeobecných súdov. Výklad a aplikácia zákonov (v danom prípade zákona o konkurze) patrí do právomoci všeobecných súdov, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu do neho zasahovať. Napokon ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti (m. m. IV. ÚS 325/08, III. ÚS 462/2012). Pritom ústavný súd nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia všeobecných súdov a spochybňovať výsledky záverov vyplývajúcich z nimi vykonaných dôkazov, a to aj za predpokladu vzniku možnosti určitých faktických pochybení v procese vykonávania a posudzovania dôkazov, pokiaľ tieto výsledky hodnotenia dôkazov a posudzovania výsledkov procesu dokazovania zodpovedajú pravidlám právnej a formálnej logiky, nie sú navzájom rozporuplné a vytvárajú celistvý rámec ako podklad na rozhodnutie (m. m. I. ÚS 230/2013).

Ústavný súd obmedzujúc sa na skúmanie napadnutého rozsudku z uvedených hľadísk v súvislosti s aplikáciou § 15 ods. 6 zákona o konkurze v znení novely zákona o konkurze účinnej od 1. februára 1998 z rozsudku krajského súdu zistil, že návrh na vyhlásenie konkurzu obchodnej spoločnosti C. a. s. bol podaný na príslušnom krajskom súde 13. augusta 1998 (strana 5 rozsudku krajského súdu), teda už za účinnosti právnej úpravy zavedenej do právneho poriadku novelou zákona o konkurze. Preto pokiaľ najvyšší súd v danej veci aplikoval § 15 ods. 6 zákona o konkurze, použil v sťažovateľkou napádanom prípade účinnú právnu normu, ktorú podľa názoru ústavného súdu ani nebolo potrebné

aplikovať v spojitosti s prechodným ustanovením (§ 70a ods. 3 zákona o konkurze) upravujúcim podmienky aplikácie niektorých ustanovení zákona o konkurze v znení novely zákona o konkurze na konkurzné konania začaté ešte pred účinnosťou novely zákona o konkurze.

Odhladnuc od uvedeného sa ako ústavne relevantná potom javí otázka, či najvyšším súdom zvolený spôsob aplikácie označeného ustanovenia § 15 ods. 6 zákona o konkurze aj na právny úkon uzavretý medzi súkromnými právnickými osobami pred účinnosťou novely zákona o konkurze je ústavne konformný, keďže, ako tvrdí sťažovateľka, v čase uzatvorenia zmluvy o sprostredkovaní právny poriadok prevzatie neprimeranej sankcie zo strany úpadcu jeden rok pred vyhlásením konkurzu na jeho majetok nepostihoval právnou neúčinnosťou takéhoto úkonu.

Ústavný súd v náleze sp. zn. PL. ÚS 38/99 z 23. júna 1999 posudzoval na návrh generálneho prokurátora súlad § 70a ods. 2 v spojení s § 15 ods. 5, 6 a 7 zákona o konkurze a vyrovnaní s ústavou a vyslovil, že ustanovenie § 70a ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní nie je v súlade s čl. 1 ústavy. Z tohto dôvodu označené ustanovenie zákona o konkurze a vyrovnaní stratilo najskôr účinnosť a neskôr aj platnosť. Nesúlad § 70a ods. 2 zákona o konkurze s ústavou bol vyslovený z dôvodu, že umožňoval aplikovať § 15 ods. 5 a 6 tohto zákona aj na konkurzné konania začaté pred 1. februárom 1998, a tým kvalifikovať právne úkony uzavreté pred 1. februárom 1998, ktoré nebolo možné odporovať ako také, ktoré bolo možné napadnúť odporovateľnosťou. V označenom konaní však ústavný súd nevyslovil nesúlad § 15 ods. 5 a 6 zákona o konkurze s označenými článkami ústavy (hoci ich neústavnosť bola namietaná), pretože tieto ustanovenia *«platia aj „samostatne“ a bez spojitosti s § 70a ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní (t. j. po 1. februári 1998 a „pro futuro“»*.

V označenom náleze ústavný súd pritom uviedol, že *„tam, kde sa... neskorší právny predpis dotkne budúcej právnej existencie raz nadobudnutých práv, je potrebné uznať, že ide o výnimku z ochrany nadobudnutých práv. Vychádzajúc z uvedeného je tiež možné uviesť, že subjekty právnych vzťahov by mali mať istotu, že tie právne úkony, ktoré boli*

uzavreté v súlade s právnou úpravou platnou v čase ich uzavretia, nebudú neskoršou právnou úpravou kvalifikované spôsobom, ktorý môže viesť až k strate ich právnej účinnosti. Takáto neskoršia právna úprava neochraňuje práva nadobudnuté v dobrej viere... Podľa právneho názoru Ústavného súdu SR však o zachovaní právnych účinkov možno hovoriť len u tých úkonov, ktoré nepodliehajú právnemu režimu zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov pred 1. februárom 1998...“.

Ústavný súd si je pri posudzovaní uvedených účinkov novely zákona o konkurze v sťažovateľkinom prípade vedomý citovanej judikatúry prijatej plénom ústavného súdu, zároveň však pri svojom rozhodnutí považuje za potrebné prihliadnúť aj na iné právne názory priamo alebo nepriamo determinujúce rozhodnutie v sťažovateľkinej veci. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že nie každú nepravú retroaktivitu dotýkajúcu sa už nadobudnutých práv je dôvodné kvalifikovať ako protiústavnú. Ústavný súd v inej právnej veci pripustil, že nepravá retroaktivita je možná, ak to odôvodňujú „závažné dôvody všeobecného záujmu“ a ak prípadné zásahy ustanovené novou právnou úpravou rešpektujú aj princíp proporcionality (napr. PL. ÚS 67/07, tiež pozri článok Vavřovský P.: K rozsahu ochrany majetkových práv podľa Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k zákazu retroaktivity právních norem, Právní fórum 2005/3). Ústavný súd aj v náleze č. k. III. ÚS 20/2011-50 z 29. marca 2011 týkajúcom sa aplikácie § 15 zákona o konkurze vychádzajúc z uvedených princípov uviedol, že každá „právná úprava prijatá zákonodarcom má svoj účel a význam. Zmyslom zmien právnej úpravy konkurzu a vyrovnania (prijatých zákonom č. 12/1998 Z. z.) bolo okrem iného umožniť aj účinnejšie postihnutie právnych úkonov, ktoré boli uzavreté s úmyslom ukrátiť konkurzných veriteľov. Cieľom konkurzu je totiž dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku (§ 2 zákona o konkurze a vyrovnaní).“

Ako správne najvyšší súd uviedol, zatiaľ čo úmysel ukrátiť konkurzných veriteľov sa v prípade uvedenom v § 15 ods. 2 zákona o konkurze musí preukázať, v prípadoch, na ktoré dopadajú ustanovenia § 15 ods. 3 až 6 zákona o konkurze, sa preukázanie takéhoto úmyslu nevyžaduje. To však neznamená, že úmysel ukrátiť veriteľa sa v týchto ustanoveniach implicitne nepredpokladá. Prevzatie zmluvnej sankcie neprimeranej svojmu

majetku má totiž spravidla reálny dosah na zmenšenie majetkovej podstaty každej osoby, a nielen tej, na ktorý bol neskôr vyhlásený konkurz. Podľa názoru ústavného súdu teda zásah do sťažovateľkiných práv spôsobený nepriamou retroaktivitou vyplývajúcou z § 15 ods. 6 zákona o konkurze sledoval legitímny cieľ, ktorý ústavný súd nevyhodnotil ako rozporný so zásadou ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere (úmysel ukrátiť veriteľa prítomný v uvedenom právnom úkone podľa ústavného súdu vylučuje nadobudnutie práv v dobrej viere). Pri ustálení tohto záveru súčasne ústavný súd prihliadal aj na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného krajským súdom a preukazujú existenciu úmyslu ukrátiť konkurzných veriteľov (bližšie pozri s. 10 až 12 rozsudku krajského súdu).

Vzhľadom na uvedený legitímny cieľ sledovaný § 15 ods. 6 zákona o konkurze zavedeným do právneho poriadku novelou zákona o konkurze, ktorý odôvodňuje ústavnú udržateľnosť pripustenia niektorých nepriamych retroaktívnych účinkov aplikovanej právnej normy, ako aj na skutočnosť, že ústavný súd v osobitnom konaní o súlade právnych predpisov (PL. ÚS. 38/99) nedospel k záveru o potrebe vyslovenia nesúlady § 15 ods. 6 zákona o konkurze s označenými článkami ústavy, ústavný súd dospel k záveru, že spôsob aplikácie § 15 ods. 6 zákona o konkurze najvyšším súdom je v sťažovateľkinej veci zlučiteľný s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z obsahu rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd v danom prípade použil relevantnú právnu normu, keďže platná a účinná zákonná norma nie je čosi, čo je orgánom ju aplikujúcim k dispozícii, ale tieto orgány sú právnu normu povinné aplikovať. V teórii ústavného práva i v slovenskom ústavnom systéme sa totiž uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán, ktorý ju aplikuje, musí pozeráť ako na súladnú s ústavou dovedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť (mutatis mutandis III. ÚS 274/07).

Aj k druhej podstatnej námietke sťažovateľky, že na majetok Slovenskej kreditnej banky, a. s., ako jednej zo zmluvných strán zmluvy o sprostredkovaní bol následne vyhlásený konkurz, avšak žalobca v 1. rade pohľadávku vyplývajúcu z odporovaného právneho úkonu v konkurze neprihlásil v súlade s § 20 zákona o konkurze, zaujal najvyšší súd právne odôvodnené stanovisko spĺňajúce limity vyplývajúce z obsahu základného práva

na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Odôvodnený je aj jeho záver, že v konaní o odporovaní právneho úkonu podľa § 15 a § 16 zákona o konkurze nemohol najvyšší súd skúmať splnenie predpokladov podľa § 20 zákona o konkurze. Postup a rozsah uspokojenia konkurzných veriteľov Slovenskej kreditnej banky, a. s. v konkurze, za ktorej správkyňu konkurznej podstaty bola sťažovateľka vymenovaná, ani podľa názoru ústavného súdu nie je možné riešiť v napadnutom konaní, ale len v konkurznom konaní. Napadnutý rozsudok však bol vydaný v inom ako konkurznom konaní úpadcu Slovenská kreditná banka, a. s. v konkurze.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie najvyššieho súdu ani jeho rozsudok nevykazuje znaky arbitrárnosti, keďže najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a súčasne nezistil ani existenciu iných skutočností svedčiacich o tom, že by bolo možné napadnuté rozhodnutie považovať za popierajúce zmysel základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé konanie. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu považuje ústavný súd za ústavne udržateľné, na základe čoho dospel k záveru, že najvyšší súd sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neporušil, vzhľadom na to vyhodnotil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a namietanému porušeniu čl. 12 ústavy

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje...

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti a právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, ústavný súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou

ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi označeného základného práva podľa čl. 20 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ako už bolo uvedené v súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, podľa ústavného súdu vo veci sťažovateľov nedošlo k svojoľnej aplikácii § 15 ods. 6 zákona o konkurze a výsledok súdneho konania uskutočneného v súlade s procesnoprávnymi predpismi nemôže mať za následok neústavný zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky. Vzhľadom na ústavne udržateľné posúdenie podmienok odporovateľnosti zmluvy o sprostredkovaní najvyšším súdom v súvislosti s napadnutým rozsudkom nemožno podľa názoru ústavného súdu dovodiť existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľka namieta, a preto ústavný súd sťažnosť aj v tomto rozsahu považoval za zjavne neopodstatnenú.

Napokon k sťažovateľkou tvrdenému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že označený článok ústavy neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva a slobody, ale je akýmsi základným či všeobecným ustanovením limitujúcimi zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy,

prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušenie iného článku ústavy možno teda podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietať len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže porušenie sťažovateľom označených základných práv (čl. 20, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) zistené nebolo, nie je možné ani vysloviť záver o porušení označeného všeobecného ustanovenia ústavy.

Vzhľadom na absenciu zistení o porušení sťažovateľkou označených práv ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ide o sťažnosť zjavne neopodstatnenú, a preto bolo namieste ju odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

S prihliadnutím na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2014